

Vull acabar aquestes meves paraules invocant la Mare de Déu, tot repetint les que vaig dir en l'enterrament a la seva parròquia de Sant Miquel de Deltebre: «En aquesta parròquia la Mare de Déu no té cap nom afegit. La invoquem i li resem amb el nom “Maria, la Mare de Déu”. I la pregària del sant rosari a la Mare de Déu s’hi ha mantingut cada dia, així com és devoció de moltes persones. La nostra mare era ben devota d’aquesta pregària dels senzills i dels pobres. De la seva ment, afeblida per la malaltia, desapareixien moltes coses, però sempre van quedar-hi la pregària del parenostre i l’avemaria i les respostes de la missa. De fet, en els darrers instants del seu pas per aquest món, estant al seu costat, vaig pronunciar suaument, acompanyant-la, els dolços noms de Jesús i de Maria, per tres vegades. Escoltant aquests noms va lliurar el seu esperit. Estic cert que Maria era al seu costat, al costat de la qui tantes vegades li va dir: “Santa Maria, Mare de Déu, pregueu per nosaltres pecadors, ara i en l’hora de la nostra mort. Amén.” Que Maria, Mare de Misericòrdia, la porti de la mà davant del seu Fill, nostre Senyor Jesucrist, perquè l’aculli en el seu regne, on ja no hi ha ni plors ni llàgrimes, ni dolor ni mort, sinó on tot és alegria i vida sense fi. Amén.»

FESTA DE LA MISTERIOSA LLUM - 2021

Parròquia del Carme de Manresa, 21-2-2021

Primer diumenge de Quaresma - B

Sr. Rector d’aquesta Parròquia de la Mare de Déu del Carme,
Sr. Alcalde d’aquesta ciutat de Manresa,
Srs. Regidors,
Membres de l’Associació de la Misteriosa Llum,
Membres de l’associació cultural «El Galliner», entitat administradora de la festa de la Misteriosa Llum d’aquest any,
Germans tots, fills estimats de Déu.

La ciutat de Manresa és convocada avui, 21 de febrer –perquè, malgrat tot, és la Llum!–, a revivre el fet ocorregut en aquest mateix dia, ara fa justament sis-cents seixanta-sis anys, l’esdeveniment de la Misteriosa Llum. Aquell dia una llum resplendent va il·luminar aquest temple, i tota la ciutat va omplir-se de la joia de la llum i de

la pau. El conflicte va ser resolt i la concòrdia va arribar. Per aquest motiu celebrem avui, en el diumenge primer de Quaresma, l'ofici solemne dins el temple parroquial de la Mare de Déu del Carme de la capital del Bages, en acció de gràcies a Déu Trinitat, Pare, Fill i Esperit Sant, pel do de la llum i de la pau, de la concòrdia i de la joia.

Manresa deu molt a aquest fet de la Misteriosa Llum. El do de l'aigua abundosa arribà a la ciutat per a regar els camps i abastir les necessitats dels seus habitants. Han transcorregut prop de set segles des d'aquell venturós dia de l'any 1345, i en tot aquest temps passat i en el present es veu manifestament tot el bé que aquell prodigi ha fet i fa a la ciutat i als seus habitants. És d'admirar, per a nosaltres homes i dones del segle XXI, segle de la tècnica i de la ciència, com aquella obra d'enginyeria del segle XIV continua essent font de vida i de prosperitat per a la nostra població. Costaria d'imaginar què seria de Manresa sense el que la Misteriosa Llum va fer possible. Per això encara en restem agraïts. Encara en restem meravellats. Encara revivim aquell fet amb la pregària i l'acció de gràcies al Senyor. I també estem agraïts als qui es van deixar il·luminar per la Misteriosa Llum que duia a la concòrdia i a la pau. Gràcies, així mateix, a tots, començant pel consell de la ciutat d'aquells moments i seguint per tots els qui van fer possible, amb intel·ligència, treball i constància, la sèquia que duu l'aigua del Llobregat a Manresa. Siguem agraïts amb el passat, amb la nostra història! Pensar que tot comença amb nosaltres i que el passat no ens aporta res de bo és una actitud de curta mirada, marcada per un orgull disfressat i un menyspreu de la veritat. El papa Francesc en la seva última encíclica, *Fratelli tutti*, quan parla de les ombres d'un món tancat ens diu que «s'hi encoratja una pèrdua del sentit de la història que disgrega. S'adverteix la penetració cultural d'una mena de "desconstruccionsisme", en què la llibertat humana pretén construir-ho tot des de zero» (13). Aquest és el perill de la fi de la consciència històrica, caient en una actitud que s'anomena també «adamisme», com si tot comencés amb cada un, amb cada subjecte; quan, de fet, la grandesa de la humanitat és saber acollir tot el que de bo hem rebut dels qui ens han precedit. Per això som aquí, per fer memòria agraïda per la Misteriosa Llum i per tot el que aquesta ens ha aportat al llarg dels segles.

Permeteu-me una reflexió més, des de la litúrgia d'aquest diumenge de Quaresma i, des d'aquesta, una concreció a la llum del fet que siguin els administradors d'aquest any l'associació cultural «El Galliner». En l'evangeli hem escoltat com Jesús, que inaugurarà la nostra Quaresma amb el seu sojorn al desert durant quaranta dies, fou temptat

per Satanàs. Per a alguns aquesta afirmació pot semblar una simple manera figurada de parlar. Però per a l'evangeli i per a la tradició de l'Església pren la contundència d'afirmar que hi ha un «enemic» de la humanitat, el qual és anomenat també «pare de la mentida», «l'acusador», com el qui s'alegra de l'odi i de la divisió entre els humans. Aquest enemic fonamental actua, principalment, dins nostre. Sense oblidar, però, com ens ensenya un dels Pares de l'Església, que els cristians hem rebut el do de l'Esperit Sant en els nostres cors «perquè on tenim l'acusador tinguem el defensor». Jesús vencé el maligne, vencé la temptació, a fi que també nosaltres, amb l'ajut de la seva gràcia, puguem vèncer la temptació. En la nostra lluita contra el mal en el nostre cor no restem pas sols, tenim la victòria de Crist sobre el pecat i la mort. Jesucrist ha mort i ha ressuscitat perquè la darrera paraula no la tinguin ni la mentida ni l'odi ni el mal, sinó la veritat, l'amor i el bé.

La crida de Jesús que hem escoltat en l'evangeli: *Ha arribat l'hora. El Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova*, és una invitació a posar-nos tots de cara al bé i a la veritat, i, per tant, d'esquena al mal i a la mentida; per als cristians aquesta crida pren una concreció clara: posar-nos de cara a Déu, en qui tenim la font de la veritat i l'amor. En la nostra societat hi ha moltes coses a millorar. En la Quaresma som convidats a mirar el nostre cor, el cor de tots i cada un de nosaltres, perquè potser, massa sovint, caiem en l'engany de pensar que els enemics solament els tenim fora de nosaltres i oblidem que principalment el tenim a dins de cada un. El literat rus i gran lluitador per la llibertat Aleksander Solzhenitsyn deia: «La línia que separa el bé del mal no passa pas entre estats, ni entre classes, ni entre ideologies, sinó que travessa el cor de cada ésser humà.» Certament que el repte més gran que se'ns presenta per a construir una societat més justa i solidària és vèncer l'individualisme desintegrador. El pensament dominant en la nostra societat occidental, des de fa més de cinquanta anys, promou el «jo» com a realitat preponderat. Es pot constatar com el «jo» s'ha anat imposant a la consciència del «nosaltres», el qual està en el fonament no sols de l'ésser de l'Església sinó també dels pobles i nacions. Així brosta el «narcisisme», aquest amor malaltís al jo. Tot això posa en perill el fonament mateix de la nostra societat. Hi ha el perill –cada vegada més evident– de passar de la *democràcia* a la *egocràcia*, que duu irremissiblement a la desintegració moral, com també a la soledat i al buit interior. Necessitem una mirada més àmplia: sortir del nostre jo i pensar en els altres, en el bé comú, en els drets dels més pobres i rebutjats. Amb paraules del sant pare Francesc: «Existeix la tendència vers una reivindicació dels drets individuals

(individualistes) [...]. Si el dret de cada un no està harmònicament ordenat al bé més gran, acaba per concebre's sense limitacions i, per consegüent, es transforma en font de conflictes i violències» (*Fratelli tutti*, 111).

Tota la societat, i de manera més especial tots els qui estem al servei de les persones, hem de fer una aposta clara, doncs, pel bé dels pobles, pel bé de les famílies, pel bé de les persones, amb un net equilibri entre els drets i els deures, mirant sempre el bé comú i l'atenció als més febles i pobres, als malalts i als ancians, als rebutjats i als sense veu. L'aposta per la vida humana, de tota persona, sense cap distinció, en el respecte a la creació que ens ha estat donada amb l'encàrrec de tenir-ne cura, és cosa de tots.

La cultura té un paper important en aquest moment de la nostra societat que demana tornar a refer realitats essencials. L'entitat administradora de la festa d'aquest any tan especial a causa de la pandèmia, com ja sabeu, és l'associació cultural «El Galliner», la qual va néixer, ara fa vint-i-cinc anys, amb una clara voluntat de «recuperar», no sols el Kursaal, sinó altres activitats culturals. És massa fàcil abandonar, destruir, enderrocar. La tasca de recuperar, de reconstruir, de refer, de crear de nou, té més dificultats i, per tant, és més difícil. Però necessitem en aquest moment posar-nos a reconstruir moltes coses: el diàleg, l'escolta, el pensament, l'atenció als altres, l'altruisme, el respecte, la pau... I en això la cultura hi té un paper important. Una cultura, però, que no estigui al servei d'ideologies, sinó de les persones amb les seves necessitats bàsiques i essencials. Una cultura que sàpiga unir sempre les tres realitats que manifesten la seva autenticitat: la veritat, l'amor i la bellesa. Una cultura necessària per a ajudar les persones no solament a l'entreteniment fàcil, sinó que també els ajudi a descobrir nous horitzons en la seva vida. Una cultura que ajudi a pensar, perquè vol arribar a totes les dimensions de la persona humana; en el fons, la veritable cultura que ajudi les persones a cercar el sentit i el significat de la mateixa vida. L'esperit de recuperar que ens recorda l'entitat administradora d'aquest any el necessitem tots nosaltres, sigui quin sigui el camp en què estiguem immersos.

La Misteriosa Llum d'aquell dia 21 de gener de 1345 fou una crida a l'esperança. Els manresans van veure en aquest signe misteriós com Déu no els abandonava, sinó que era al seu costat per obrir camins, on semblava que era impossible trobar-ne. També nosaltres, malgrat totes les proves i entrebancs, agreujats per la pandèmia del

Covid-19 que ens afligeix, volem acollir la llum que ens ve de la presència del Senyor enmig nostre en aquesta celebració, el qual ens crida a deixar-nos il·luminar per la seva paraula i llançar-nos a ser portadors de la veritat i de l'amor en la nostra societat.

Demanam la intercessió de la Mare de Déu del Carme, titular i patrona d'aquest temple, i la dels sants que són presents en els retaules que embelleixen i dignifiquen encara més aquesta església i que provenen del temple de la santa Cova de Sant Ignasi. Tots ells, començant per Maria, la Mare del Senyor, van obrir el cor al misteri de Déu i hi van experimentar l'alegria de l'Evangeli, que els duia a l'amor i al servei de Déu i dels germans. Que tots ells ens ajudin a acollir la llum, sempre nova i actual, de Crist que vol il·luminar els nostres cors! Així sigui.